

STUDENTEN WEEKBLAD

IIe Jaargang.

No. 19.

HOOFDREDACTEUR: G. P. NIJHOFF.

REDACTEUREN: J. E. A. DE VOGEL, H. G. NOLEN, H. TH. BAART
DE LA FAILLE, C. A. PIEK, W. M. ROESSINGH VAN ITERSOM.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: H. E. SUYVER.

Donderdag

25 Febr. '09.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: Noordeinde 17.

Eerstvolgende REDACTIEVERGADERING op het Bureau van de Redactie, Vlamingstraat 34, Dinsdag 2 Maart, des middags om 4 uur.

Inhoud.

Hervormingen, door A. J. Prins Visser.
Hervormingen, door J. E. A. de Vogel.
Hoe de Webley and Scott te pas kwam.
Huldeblijk, door O.
'k Zie als eenzaam torenwacht, door B.
D. S. A. F. V., door K.
Weekverslag.
Tooneel, door C. A. P.
Boekbespreking.
Ingezonden, door IJ.
Technische Hoogeschool.
Ontvangen boeken.
Berichten en mededeelingen.
Agenda.
Feuilleton. — Avonturen van Klaas P. (Vervolg).

Hervormingen

„Zeer veelvuldig is het verschijnsel, vooral in ons studentenwereldje, dat een enthousiasme slechts van korten duur is, om dan plaats te maken voor een gestadig toenemende onverschilligheid.”

Hoe langer hoe meer blijkt in ons Corpsleven dat er ernstige fouten bestaan, die een blijvende belangstelling der leden verhinderen, en die oorzaak zijn van de laksheid en saaiheid, die we nu beleven.

Menigeen zal erkennen, dat de nieuwe leden in den beginne wel degelijk enthousiasme bezitten, maar dat de hier heersche misstanden hen voor een deel die belangstelling ontnemen, zij worden gedesillusioneerd. En ieder, wien het belang van 't Corps ernstig ter harte gaat, moet daarom krachtig medewerken (dusdanige) hervormingen tot stand te brengen, die het Corps weder zullen opheffen tot eene instelling, waarvoor elk rechtgeaard Corpslid warme belangstelling kan hebben.

Zeer terecht werd in den toespraak van den president van den Senaat opgemerkt, dat te veel aan de Besturen wordt overgelaten, en dat de leden zoo weinig enthousiasme toonen. En hij vraagt zich af aan wie in dezen de fout is, aan de besturen of aan de leden.

Mij komt het voor, dat de fout ligt aan de Besturen, die denken, dat zij vertegenwoordigen de meening van de leden, terwijl toch de groote meerderheid der leden niet in staat gesteld wordt, rechtstreeks uit hun midden vertegenwoordigers voor de vereeniging aan te wijzen.

Mijns inziens moet een reden van steeds verminderend enthousiasme in officieele Corpsaangelegenheden gezocht worden in de wijze, waarop de Verkiezingen tot stand komen.

Immers het aftredende Bestuur trekt geheel aan zich de bevoegdheid opvolgers aan te wijzen, de leden hebben deze keuze slechts goed of af te keuren. In sommige besturen heeft zelfs het aftredende bestuur in dezen geen invloed, en wordt een commissie benoemd door den Senaat. Is dit de bedoeling van de Corpswet, Hoofdstuk II, Art. 6 A? Daar wordt den leden als eerste recht toegekend het stellen van Candidaten voor de verschillende commissies.

De leden kunnen tegenwoordig hun afkeuring in het inzicht van het aftredende Bestuur slechts kenbaar maken, door het stellen van een tegencandidaat, en men gaat hier niet spoedig toe over. Het stellen van een tegencandidaat is iets onaangenaams, men is veeleer geneigd te berusten, alhoewel menigeen gaarne andere kandidaten had gesteld, die men beter geschikt acht, omdat zij meer verantwoordelijkheidsgevoel, meerdere capaciteiten of wel andere inzichten hebben.

Bovendien wenschen velen zich niet tot tegencandidaat te leenen, waar zij dikwijls persoonlijk met de gestelde kandidaten bevriend zijn, maar toch door de groote meerderheid geprefereerd worden boven den officieelen kandidaat. En hoewel het is af te keuren, het is een niet te ontkennen feit, dat het misnoegen door de kandidaatstelling opgewekt, zich uit in groote onverschilligheid. En komt er dan toch een tegencandidaat, dan kenmerkt zich de verkiezingsstrijd, door groote heftigheid en verbittering, welke bij een betere regeling vermeden kan worden.

Mijns inziens is deze tot stand te brengen door artikel 9, Hoofdstuk X aldus te wijzigen:

„De verkiezingen van personen geschieden na voorafgaande kandidaatstelling door minstens 10 personen of door den Senaat.

De Senaat maakt den leden schriftelijk bekend dat kandidaatstellingen worden ingewacht en bepaalt de plaats daarvoor.

Daartoe zal gedurende den gestelden termijn een gesloten bus zijn aangebracht, waarin brieven vermeldende de voorgestelde kandidaten en de namen der voorstellers kunnen worden geworpen.

Onmiddellijk na het verloop van den gestelden termijn wordt door den Senaat ten overstaan der Stem- en Schouburg-Commissie deze bus geopend en worden de voorgestelde kandidaten op de daartoe bestemde plaats door aanplakking bekend gemaakt.

Daarna zal, in geval meerdere kandidaten zijn gesteld, eene vrije stemming bij de bus plaats vinden”.

Dat een groote belangstelling bij de opening der bus een gevolg zou zijn, zal menigeen erkennen. Dat het resultaat verrassingen met zich kan brengen eveneens, het zou echter voor den Senaat niet anders dan aangenaam kunnen zijn, wanneer de Senaatscandidaat, ook die van vele andere groepen bleek te zijn, een bewijs dus, dat de Senaat in dezen een juist inzicht in den toestand had. Waarschijnlijk zou men dan eerst nauwkeurig overwegen of de bedoelde persoon de geschikte is en met capaciteiten en populariteit rekening worden gehouden. De gestelde kandidaat zou allicht een andere houding tegenover het geheele Corps aannemen, ook buiten het Corps, wetende dat dit beslissend voor het baantje kan zijn.

De wijze waarop nu dikwijls een bestuurszetel wordt bereikt, is niet eervol. Wanneer eene groote meerderheid eenen bepaalden persoon geschikt acht, is de verworven positie wel degelijk eervol, zal het verantwoordelijkheidsgevoel zich sterker uiten, hetgeen aan den bloei van het D. S. C. ten goede komt.

A. J. PRINS VISSER.

Hervormingen.

Ik acht mij verplicht naar aanleiding van het bovengeplaatste stuk van den heer A. J. Prins Visser eenige opmerkingen te maken. Met den heer P. V. eens zijnde dat fouten bestaan en dat het de plicht van elk corpslid is aan verbetering mede te werken, geloof ik toch onze lezers te moeten wijzen op eenige mijns inziens onjuiste veronderstellingen en oplossingen van den inleider. Ik kan ten eenemale niet meegaan met het idee van den schrijver als zou het enthousiasme dat de nieuwere leden bij hun aankomst bezitten gedood worden voor een deel door bestaande mistoestanden. Immers moeten we erkennen dat naast veel verkeers veel meer goeds aanwezig is en mij lijkt het dat een desillusie haar ontstaan dankende aan dat verkeerde, verdwijnen moet naast de illusie het vele schoons dat overblijft te genieten. Die vermindering van enthousiasme ligt zoozeer niet in de fouten van de studenten-maatschappij zooals die voor ons geschapen is en zooals wij die in stand houden, die fout moet naar mijn idee op invloeden van buiten geschoven worden, op die gedeelten van het studentenleven, die vallen buiten onze macht om ze te regelen, die geregeld zijn door hooger wet. Stel het geval dat fouten in ons corps het enthousiasme zouden dooden, als waarheid. Waar zou dan blijven de voortdurende drang in de maatschappij naar verbetering? Wat, mijnheer P. V. zou U, die dat geval als waar onderstelt dan willen bereiken. Licht in Uw schrijven niet juist eenigszins een erkenning dat bestaande fouten aanleiding geven tot een enthousiast streven naar beter. Waar toch werd enthousiasme ooit gedood door strijd, is niet strijd juist een aanleiding tot het ontstaan daarvan. En is niet strijd steeds ontstaan door den drang van goed naar beter, al kan oogenschijnlijk de aanblik zijn als was het een strijd tegen het goede om het slechte te bereiken, wat dan slechts het gevolg is van verschillende opvattingen omtrent goed en slecht.

Naar aanleiding van Uw opmerking over de rede van den heer B. F. van Nievelt wou ik wijzen op de mijns inziens verkeerde gevolgtrekking dat de fout die oorzaak is van de geringe belangstelling der leden direct en alleen te zoeken is bij de besturen omdat zij meenen de meerderheid der leden te vertegenwoordigen, terwijl die leden weinig mogelijkheid gelaten wordt aan de samenstelling mede te werken. Ik stel me voor dat ik kalm een sigaartje zal rooken juist wanneer ik weet dat de leiding der vereeniging in goede vertrouwde handen berust, dat dan een wild enthousiasme is overgegaan in vredige liefde en vereering. Wanneer de besturen niet vertegenwoordigen de meerderheid der leden dan zal dat voor die meerderheid juist aanleiding zijn tot strijd zooals het dat nu voor U is.

Ook ik, mijnheer P. V., zal streven naar het doen verdwijnen van fouten maar dan om te komen tot een ideaal toestand van vredige liefde voor instellingen die ik gekregen heb welk heerlijk gevoel zich dan wellicht ontwikkelen zal als een in vervoering zijn voor vereenigingen die elk recht geaard corpslid waardeeren moet. Maar tevens moet ik bedroefd er op wijzen dat mijnsinziens zij die nooit enthousiast gestreden hebben voor verbetering, ook nooit in die heerlijke toestand zullen zijn als het goede eenmaal bereikt is. Mijnheer P. V. wij willen beide hetzelfde, maar gij verwacht daardoor enthousiasme veel meer dan tegenwoordig, ik verwacht evenveel enthousiasme als tegenwoordig, wij verwachten beiden een gezonder toestand.

Het lijkt mij toe dat waar gij schrijft: „Immers het aftredend bestuur trekt geheel aan zich de bevoegdheid opvolgers aan te wijzen, de leden hebben deze keuze slechts goed of af te keuren”, geen juist beeld van de toestand geeft, vooral waar gij daarbij aanhaalt Hoofdstuk II Artikel 6 der Corpswet. Ook de woorden „In sommige besturen heeft zelfs het aftredende bestuur geen invloed en wordt een commissie door den Senaat benoemd” zijn eenigszins duister en dienen nader omschreven.

Met uwe opvattingen omtrent het stellen van tegencandidaten en de gevolgen daarvan ben ik het eens. Maar ik veronderstel dat met de door U voorgestelde wetswijziging hierin geen verbetering zal brengen, de verbittering en heftigheid van den verkiezingsstrijd wordt niet vermeden want gij vergeet dat deze in den tegenwoordigen toestand dan pas ontstaat wanneer de moeilijkheid van de candidaatsstelling, dewelke gij juist wilt verbeteren en vergemakkelijken, overwonnen is. Zij heeft met de candidaatsstelling als handeling op zichzelf niets uitstaande.

Om verder den Senaat het recht toe te kennen candidaten te mogen stellen voor verschillende besturen acht ik beslist verkeerd. Ieder bestuur stelt zijn eigen candidaten. De Senaat slechts candidaten voor dit lichaam. Wat de stembus betreft daarin ga ik geheel met U mede met deze uitzondering dat ik 10 personen te weinig acht; 't lijkt mij dat een ongewenschte versnippering van stemmen daarvan het gevolg zal zijn. Bij het verdere gedeelte van Uw betoog zou ik de flauwe opmerking willen maken dat het voor den Senaat ook onaangenaam zou zijn als de Senaatscandidaat die van geen enkele of heel weinige groepen bleek te zijn. Waar gij meent dat men dan eerst goed zal overwegen of de candidaat en wat capaciteiten en wat populariteit betreft in aanmerking komt, denk ik minder optimistisch.

Het lijkt mij toe mijnheer P. V., dat uwe verwachtingen te hoog gespannen zijn. De zaak is eenvoudiger dan gij denkt, zij komt neer op vergemakkelijking der candidaatsstelling door leden, daar men er tegenwoordig door de kinderachtige begrippen die er omtrent tegen-candidaatsstelling bestaan niet licht toe overgaat deze weg te kiezen. Ik ben met U eens dat het dikwerf moeilijk is als beide candidaten met elkaar bevriend zijn, maar goed beschouwd is ook dit een verkeerde opvatting. Het voordeel van de candidaatsstelling zooals gij die wenscht is, dat de candidaten tegelijk voor den dag komen, van tegen-candidaat kan dus geen sprake zijn, dat woord is weg en dus de moeilijkheid voor velen. Daar ik er van overtuigd ben dat een wet beter en vooral vlugger te regelen is naar een opvatting, dan een opvatting zich weer zou aanpassen aan een wet, hoop ik, daar in dit geval tevens de wet door die aanpassing niet in waarde zal verminderen, de lezers ook eens hunne gedachten over dit onderwerp zullen laten gaan.

J. E. A. DE VOGEL.

Hoe de Webley and Scott te pas kwam.

Na zijn afstudeeren in Delft was hij naar de Vereenigde Staten gegaan om daar practisch te werken in locomotief-fabrieken. Hij was al zes jaar uit Nederland weg en spoorde nu naar het Westen voor een bestelling die aan de fabriek was gedaan. Reeds dagen duurde de reis; van avond bij het vertrek uit Washburn (Texas) was de eenige verandering in zijn bestaan dat nu de trein werd getrokken door een oude bekende, een locomotief, waaraan hij zelf had gewerkt.

Na het middagmaal zat hij met een oer-Yankee te praten over de streek waardoor ze reden (prairie en nog eens prairie), toen zijn reisgenoot hem vertelde, dat in den omtrek een rooverbende huis hield. Al pratende kwam men op het onderwerp zelfverdediging, op vuurwapenen en juist had hij zijn modern Webley and Scott repeteer-pistool voor den dag gehaald om het den Yankee te laten zien, toen de trein zijn vaart verminderde en daarna stilstond. De remmen knarsten; het werd stil en men was juist van plan zich te gaan verbazen over dit oponthoud midden in de prairie, toen twee schoten kort op elkaar hen deden opspringen.

Onmiddellijk vloog de Amerikaan naar het knopje van het licht en draaide dit uit. Z'n hand tooverde zijn revolver uit z'n broekzak terwijl hij fluisterde: „We 're held up”.

Vlug zochten ze dekking en luisterden. Ze zaten in het eerste rijtuig, volgende op de bagagewagen achter de locomotief en blijkbaar werd het volgende rijtuig aangevallen, want daar vielen de schoten met korte tusschenpoozen. Een conducteur, de revolver in de hand, snelde voorbij. „Machinist en stoker dood. Ze moeten de rechter hebben in het tweede rijtuig.”

Dat was het hem dus. De rooverbende wilde een paar kameraden wreken, die kort geleden waren opgehangen.

De Yankee opende het raampje op een kier en keek naar buiten „Wij moeten te hulp komen”, riep hij en snelde naar achteren.

Op het punt den man na te loopen, dacht hij op eens aan iets anders. „Weg rijden met den trein en de schotten laten staan”, want uit het vuren buiten bleek duidelijk, dat de bende nog niet tot de wagens was doorgedrongen.

Hij keek naar buiten. Niemand lette op hem. Vlug klom hij door het raampje, 't nog nooit gebruikte pistool in de vuist. Hij sprong op den grond en slingerde zich dadelijk

onder het rijtuig, want hij was naar de haaien als hij ontdekt werd. Schuivende op zijn buik werkte hij zich onder de truck door; hij moest oppassen, want de schoten kwamen dichterbij. Angstig, dat het te laat zou zijn, zich stootend aan alle kanten, bang ontdekt te worden, kroop hij door. Nu was hij onder den tender. Aan een groote plas water en het geluid van uitstroomend water merkte hij wat er gebeurd was. Aan het vorige station was een van de bende in het donker onder de tender gekropen en had een gat gemaakt in de caoutchouc verbindingsslang van tender en locomotief. Daardoor liep de tender leeg, de machinist merkte dat hij gebrek kreeg aan water besloot te stoppen aan de eerste gelegenheid om water in te nemen, ergens midden op de vlakte, waar een reservoir was gemaakt. Daar stond de bende klaar en had machinist en stoker neergeschoten, toen ze van de machine wilden komen.

Dat alles vloog door zijn hoofd, terwijl hij zwom in de plas water. Het was nu dubbel oppassen, want de wacht op de locomotief mocht hem niet hooren. Hij hoorde in eens dat die vent weg liep om zijn kameraden te gaan helpen, die wel eenigszins van een koude kermis schenen te komen, naar hun geschreeuw en gevloek te oordeelen.

Nu was de locomotief vrij, maar eerst moest hij zorgen dat hij water had, als hij met de boel er van door ging. Gelukkig was maar een slang doorgesneden en hij rukte een mouw uit zijn jas om het gat te stoppen.

Het pistool in de hand kroop hij onder den tender uit en vloog op de voetplaat van de locomotief, struikelend over het lijk van den machinist. Hij greep naar de remkraan, goddank, de remblokken konden losgemaakt worden, hij kon rijden. Met een smak gooide hij de reguleur*) open en liet zich tegelijk vallen, waarbij hij in een plas bloed terecht kwam, van machinist en stoker.

Buiten werd nog maar steeds geschoten, een juichkreet deed hem begrijpen, dat een der rijtuigen geforceerd was. Hij moest weg met den trein, maar er was geen beweging in de locomotief te krijgen. Met een vloek sprong hij op, niet lettende op het gevaar en zette de locomotief op achteruit. Hij moest nu met den trein langs de roovers, dus dubbel gevaarlijk, maar het kon niet anders. Zijn hart bonsde, nu moest de trein achteruit of alles was verloren. De wielen piepten, er was beweging in, langzaam maar hij ging toch. De bandieten hadden het gemerkt en stoven naar de locomotief; hij wierp zich op zijn buik en zocht dekking achter de twee lijken. Daar kwam in eens een tronie opdoemen. Mocht hij die schavuit dooden; het was toch een mensch. Maar al die menschenlevens in den trein, die hij in zijn hand had door baas van de locomotief te blijven. De beroerling schoot en raakte hem; hij voelde de brandende pijn in zijn schouder. Een korte knal, het gezicht verdween voor goed. Dat was één, maar nu de rest nog.

De toestand werd kritiek. Kogels suiden over zijn hoofd en sloegen plat; een schot verbreidelde het peilglas, kokend water en stoom stroomden er uit, waardoor het machinistenhuis één wolk werd en hem het verblijf nu juist niet plezierig werd gemaakt. Hij was nu de bende, die langs de lijn stond kwijt, maar hij hoorde hoe er een van de bagagewagen op de tender sprong, daarna een knal, mis; de tijd, die de ander noodig had om weer te schieten met zijn revolver was hem noodlottig, want twee schoten uit het pistool maakten hem roerloos.

Hij reed nu hard achteruit. Maar daar bedacht hij zich met schrik, dat even voor de plaats waar ze stopten een bocht was. Als hij die zoo hard inreed, dan was er gevaar voor ontsporing, maar anders zou hij ingehaald worden, want hij hoorde paarden galopperen achter den trein aan. Dus terug, weer voorbij hen. Het kon niet anders. In de kokende stoom staande moet de locomotief nu op vooruit worden gezet. Zijn schouder steekt erg, zijn ondergoed kleeft aan zijn rug vast door het bloed. Maar er is geen tijd om daaraan te denken. Hij moet nu vooruit; en daar gaat hij ook. In der haast maakt hij zijn bretelles vast aan de reguleur, zoo kan hij liggende op zijn buik, de locomotief besturen. Want steeds door wordt er in de trein nog geschoten, of daar zijn nog ongewenschte bezoekers, die hem van achter kunnen bestoken.

De locomotief loopt nu weer vooruit, maar net te laat, want de sloebers, die op een ontsporing hoopten en hem achterna zijn gereden, hebben hem nu ingehaald en bestormen hem. Eén schiet hij neer, de tweede schopt hij van de voetplaat en de derde struikelt over de borstwering van lijken, valt achterover en wordt overreden.

*) Noot van de Redactie. De reguleur is de hoofdafsluiter van de locomotief en laat den stoom al of niet toe tot de cilinders.

Uit het gekrijsch van de achterblijvenden merkt hij, dat hij die kwijt is. Maar in den trein zitten ze nog, want daar vecht men nog steeds. De schoten vallen steeds dichterbij; de kerels vluchten naar voren, waar hij ligt. Dat kon er nog wel bij, nog drie schoten heeft hij om zijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen. Vlug staat hij op, gooit zijn jas over het peilglas, en sluit de kranen, waardoor hij tenminste vrij is van de brandende stoom.

Daar komen ze. De achtervolgde kerels, het zijn er twee, springen over op den tender; één schiet hij neer; de tweede wil schieten, het schot ketst en een kogel van voor en van achter doet den bandiet dood neertuimelen op het hoofd van den waarnemenden machinist, dezen bewusteloos makend.

(Slot volgt.)

Huldeblijk.

Op de Societeit Phoenix werd eenigen tijd geleden een oproeping voor een Huldeblijk opgehangen, aan te bieden aan onze Koningin bij de vervulling van hare blijde verwachting. Dat ook hierover de meeningen verdeeld waren bleek spoedig, eenigen oordeelden het zelfs noodig het billet met opmerkingen als „ja”, „neen” en „idiot” te versieren.

Zou het geen prachtig idee zijn, wanneer eenige leden van het D. S. C. zich aaneensloten om een Commissie te vormen met het doel gelden te verzamelen, om een geschenk aan te bieden van het verheugd Delftsch Studentencorps?

Is er dan geen jeugdig enthousiasme meer onder onze jonge menschen? Waarom is er niet reeds sinds lang zulk een Commissie gevormd, om onze verknochtheid te toonen jegens het Oranje Huis?

Geen lid van het Corps meer zijnde is het mij onmogelijk het initiatief er toe te nemen, maar ik hoop, dat mijn voorstel in goede aarde zal vallen bij allen, die dit lezen, en wanneer alle leden maar een kleinigheid bijdragen, dan kan een Huldeblijk, dat men, in overeenstemming met de bijdragen, later zal moeten kiezen, aangeboden worden, dat op waardige wijze onze gevoelens jegens Haar zal kunnen vertolken.

O.

'k Zie als eenzaam torenwacht.

'k Zie als eenzaam torenwacht,
In 't rondom den zwarten nacht.
Sterren stille staan op wacht,
Eind'loos ver den langen nacht.

'k Zie als eenzaam torenwacht,
Benêe in 't dorp onverwacht
Een eenzaam roodgeel lichtje zacht
Turen door den duist'ren nacht.

'k Zie als eenzaam torenwacht
't Eerst in 't Oosten, teer en zacht,
Goudglans gloren. De koude pracht,
't IJl flonk'ren hoog, verbleekt. 'n Vacht
Van purperrood rijst breed. Zacht,
Gestaag naar 't Westen wijkt de nacht.

B.

D. S. A. F. V.

De D. S. A. F. V. houdt weer eens een Onderlinge Wedstrijd. Gij, Amateur-fotographen toont eens wat gij presteeren kunt.

Houdt U niet alleen bezig met 't opnemen van groepjes, picnic's enz., maar wijdt Uwe aandacht eens aan een schooner onderwerp, de kunst in de fotografie en probeert of gij iets kunt produceeren wat buitenstaanders, 't zij vakmensen, 't zij leeken, blijvend mooi kunnen vinden.

Velen van U zullen er tegen opzien om er mee te beginnen omdat zij alleen het schoon's bewonderen dat geroutineerden ten toon stellen, en daarbij vergeten te bedenken, dat ook zij in de eerste periode van opkomst maar zeer matig werk lieten zien.

Een mooie gelegenheid biedt de D. S. A. F. V. U nu om te worden opgemerkt als talentvol beginneling, doordat zij slechts onbekroond werk in aanmerking wil nemen voor bekroning.

Is het eerste schaaap over de brug, dan zult gij merken dat gij U een nieuw, hoogstaand en schoon genot hebt geschapen.

K.

Weekverslag.

Donderdag een eerstejaarsvergadering. 't Was bijzonder opgewekt. Een blaasje hadden ze meegenomen naar de kroeg waar de oude Russische graaf weer geld verdiende, terwijl Sjors voor een watergodje speelde. 't Eerstejaar is toch maar geestig en zéér voordeelig voor de societeit. Vrijdag was de toestand Ideaal. Zaterdag moet 't weer bār geweest zijn. Allemaal bals, zelfs in Delft. Een eerste prijs verhuisde naar de Poolstreken. In den Haag was 't iets anders; daar was 't . . . Heerendom weer in volle kracht. Willem houdt er zelfs een . . . hometrainer in de gāng op na! Deze inrichting zeer aan te bevelen. Aatje spoort, dat komt er van als je zoo in de scheikunde zit. Een almanakredactie is deze week in elkaar getimmerd. Als 't gebóuwte maar houdt.

TOONEEL.

EEN IDEEAAL ECHTGENOOT.

Verleden week Vrijdag gaven de Hagespelers onder leiding van Eduard Verkade hier eene voorstelling, die door een talrijk publiek bijgewoond werd. Met Oscar Wilde's Een Ideaal Echtgenoot was een werkelijk gelukkige keuze gedaan, want het is een pakkend, vlot geschreven stuk, dat goed verzorgd en gespeeld, zooals onder Verkade's regie moeilijk anders te verwachten is, een uitstekenden indruk maakt. Het deed werkelijk goed een stuk, dat in de correcte London Society speelt, uitgevoerd te zien door personen die zich gemakkelijk en aangenaam bewegen in keurig zittend toilet en evening-dress. De costumes der dames-medespelenden waren in alle opzichten smaakvol en een lust voor de oogen.

Wat de spelers betreft stond, zooals van zelf spreekt, Eduard Verkade in de rol van Viscount Goring bovenaan. Aan hem was grootendeels het plaatsen van de rake zinnen en uitlatingen, waarvan het stuk wemelt, toevertrouwd en hij deed dit op voortreffelijke wijze. Zijne woorden waren beslissend, 't zij om een interessant gesprek te beginnen, 't zij om het afdoende te sluiten. Viscount Goring is Wilde's lievelingsfiguur; door hem laat hij zeggen wat hij te zeggen heeft. Van de dames maakte ongetwijfeld Mrs. Chevely, gespeeld door Meina Irwen den meesten indruk. Zij is een uitstekende actrice, in dialogen aan Verkade gewaagd en door haar kwam de intrigue volkomen tot haar recht. Zeer verdienstelijk werd de aardige rol van Miss Mabel Chiltern vervuld door Lily Green, wederom een pseudonym, dat ik geloof gerust achterwege te kunnen laten.

Van de overige medespelenden valt niet heel veel te zeggen; aan hen was wel eenigszins te wijten dat het slottooneel een vrij zonderlingen indruk maakte, daar alles onverwacht snel in het reine kwam. Dit eene daargelaten valt de uitvoering niet anders dan te prijzen.

Jammer was het echter dat de pauzes, tengevolge van de niet al te schitterende tooneelinrichting en het daaraan verbonden tijdroovende van de decorverandering, een weinig lang uitvielen.

Ten slotte zij nog vermeld dat den heer Verkade door het tooneelbestuur een krans werd overhandigd en dat hem hartelijk applaus ten deel viel.

C. A. P.

BOEKBESPREKING.

BIJGELOOF UIT ALLE TIJDEN IV en V, door F. S. KNIPSCHER.

No. IV van deze interessante serie is getiteld: *Demonen*. Het is ingedeeld in 4 hoofdstukken, achtereenvolgens behandelend de demonen bij verschillende volkeren, in den Bijbel, in de Christelijke dogmatiek, en van vampiers en weerwolven.

Het bespreekt een belangrijker onderwerp als het vorige nummer, hekserij, omdat de demonen van oudsher een zo belangrijke rol gespeeld hebben ook in de oude geschiedenis. Het is echter niet zoo helder en overzichtelijk gesteld als het vorige boekje.

Het wordt geopend met een wel wat dwaze, hoogdravende inleiding, waarin op een zonderlinge wijze met het woord „ongeloof” wordt geschermd; bijgeloof en ongelooft heten een hecht verbond te hebben gesloten. Hoewel nu in de hele reeks boekjes beschreven wordt, hoe het bijgeloof saamgeweven is met het geloof, hoe het er vaak een bizondere uiting van was en hoe het door de kerk werd aangekweekt, wordt hier plotseling het bijgeloof een bondgenoot van ongelooftheid genoemd. Misschien is de schrijver slechts in zijn ijver om 't geloof van bijgeloof te zuiveren zo ver gegaan dat hij hier 't bijgeloof aangeeft als gevolg van ongelooft.

Het geloof in demonen is niet zeer eenvoudig, omdat het bij allerlei volken en in verschillende tijden een geheel andere betekenis heeft. Zo geeft schrijver in 't eerste hoofdstuk een opsomming van de variaties in 't demonengeloof bij verschillende volken. Wat vooral een belangrijk punt is hoe of men de verhouding van goden en demonen dacht. Zo dienden de demonen nu eens om de dingen te doen die de goden onwaardig waren, dan weer vormden zij de brug tusschen goden en mensen, volgens velen zijn de goden zelfs jonger dan de demonen en is iedere godheid ontstaan uit 't verzamelbegrip van een groep van demonen.

Schrijver wijst er ook op dat 't geloof in engelen en heiligen „een voorzichtige, maar bedenkelijke tegemoetkoming aan het veelgodendom der bekeerde volkeren” is.

Het demonengeloof is niet verdreven door het Christendom, zelfs niet door de hervorming. Hoe de mensen feitelijk hun demonengeloof met het monotheïsme vereenigden is mij niet goed duidelijk geworden.

Over het algemeen maakt het de indruk dat het schrijver niet goed gelukt is de beste manier te vinden om zo'n veelomvattend onderwerp in zo'n klein bestek te behandelen.

No. V is getiteld *Verhalen uit de Betooverde Wereld*. Dit is in hoofdzaak geschreven naar aanleiding van het bekende boek „De Betooverde Wereld” van de Amsterdamsche predikant Balthasar Bekker (einde van de 17e eeuw). Het bevat behalve een inleiding, een beschouwing over „het standpunt van Balthasar Bekker tegenover zijn tijdgenooten”, een aantal merkwaardige verhalen uit de betooverde wereld en een slotwoord, waarin gewezen wordt op 't groote aantal gewoonten, uitdrukkingen, enz., uit onzen tijd, ontleend aan 't bijgeloof.

Zeer zeker doet deze serie van de Hollandia-Drukkerij niet onder voor de vele belangrijke series door haar uitgegeven.

VAN OERDIER TOT MENSCH.
Dr. RUDOLF MAGNUS.

Uitgegeven door de Vereeniging van Natuurvrienden „Kosmos” te Amsterdam.

De vereeniging die dit boekje, het derde van eene serie van vijf, gepubliceerd heeft, begint op de eerste bladzijde zich zelf op de volgende hoogdravende wijze aan te prijzen: „De Vereeniging Kosmos wil in de eerste plaats de kennis der natuurwetenschappen en daarmee het natuurgenoet en het begrip harer verschijnselen in den meest uitgebreiden zin onder ons volk verspreiden.” Zij wil ons doen gelooven dat zij dit meent te kunnen bereiken door een serie van dergelijke kinderachtige en weinig verdienstelijke boekjes uit te geven. De opzet is echter zeer doorzichtig. Er staat namelijk ook in dit „programma”, dat de Vereeniging haar doel tracht te bereiken door het kosteloos verkrijgbaar stellen van deze boekjes, dat zijn er 5, à 60 cent per exemplaar voor niet-leden. Merkwaardigerwijze is de contributie precies f3,— terwijl er geen andere rechten voor een lid bestaan dan juist het verkrijgen van die uitgaven. Verder leest men, dat de oprichters der vereeniging het beheer voeren en beslissen in alle zaken de vereeniging betreffende. In hoeverre na dit alles het geloof aan eene bonafide vereeniging nog mogelijk is zij iederen lezer afzonderlijk overgelaten.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 FEBRUARI 1909. No. 19.

Wat nu echter de inhoud van het boekje betreft valt het zeer te betwijfelen of ooit een dergelijk doel als te voren genoemd door dergelijk werk is te bereiken. De meest ernstige vraagstukken worden zoo terloops en oppervlakkig besproken dat kennis der natuurwetenschappen zeer zeker er niet uit te verwerven is. Ook de illustraties achter in het boekje aanwezig zijn zeer onbenullig en verduidelijken den tekst niet in het minst. Het aanschaffen van dit boekje is dan ook volstrekt niet aan te raden.

C. A. P.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

A.s. 2 Maart des avonds te 8 uren zal door den organist van de Kreuzkirche te Dresden, Alfred Sittard, in de Grootte Kerk in den Haag, een orgelconcert gegeven worden.

Nu is Sittard in ons land nog een onbekende, nog nooit trad hij hier op. Het is met het oog daarop dat ik de aandacht op dezen kunstenaar wilde vestigen.

In het „Vaderland” stonden eenige critieken van concerten door hem in Duitschland gegeven, die zeer ten gunste van hem pleiten en die hem gelijkstellen met Wedor, Guilman en Bossi, de beroemdste organisten van den tegenwoordigen tijd. Vooral Bach moet hij op een uitstekende wijze vertolken. Waar het dus zéér waarschijnlijk iets bijzonders zal zijn en de gelegenheid zich maar éénmaal voordoet, raad ik ieder ten zeerste aan Sittard te gaan hooren.

Mevr. Annie Coert—de Jong (viool) zal hare medewerking aan dit concert verleen.

IJ.

Technische Hoogeschool.

Bij Ministerieele beschikking dd. 23 Februari 1909 No. 873, Afdeeling H. M. O. is voor het tijdvak van heden tot en met 31 Augustus 1909 benoemd tot assistent voor de delfstof- en aardkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft W. Estor, Mijningenieur te Rotterdam.

FEUILLETON.

Avonturen van Klaas P.

(Vervolg).

Klaas begaf zich dien morgen frisch en wel naar de rechtzaal, waarvan hij had gehoord, dat daar een filiaal van 't Corps was opgericht. Een man in de kracht zijner jaren gesticuleerde achter 'n groene tafel met 'n lorgnet. Klaas liet 'n enkele maal zijn veelzeggend „banjour!” hooren, wat met bijval begroet werd door eenige kaalgezichte jongelui, die op de bank der getuigen hadden plaats genomen. Ook waren eenige jonge, rijk gekleede meisjes aanwezig, die hij door eenige getuigen steeds bij de voornaam hoorde toespreken, wat hem direct zich deed thuisvoelen.

Plotseling voelde Klaas eenige kieteling aan zijn arm, wat hem deed besluiten zijn dierkundige kennis te beproeven en genoemd beestje als een vlooi te qualificeeren. Naar de herkomst van zijn kleine makker omziende, bespeurde hij eenige sjofel gekleede jongelui, die onder minder wenschelijke complimenten aan 't adres der klasse-justitie hun schouders schurkten.

Op de getuigenbank bemerkte Klaas eenige rijk gekleede tweede-jaars op, die in hun getuigenissen blijk gaven van welbespraakt te zijn en tevens een groote mate van wereldkennis te bezitten. 't Welk Klaas deed besluiten ze in 't vervolg op straat 't eerst te groeten.

'n Jong ventje kreeg 'n uitbrander, wat ook wel noodig was. Eén der rijk gekleede jongedames riep „tenu”, waarbij

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 24 Februari 1909 No. 778, Afdeeling H. M. O. is;

1°. met ingang van 1 Maart 1909 aan M. G. F. Söhnlein, mijningenieur, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de mijnkunde, metallurgie en docimasie aan de Technische Hoogeschool te Delft;

2°. voor het tijdvak van 1 Maart tot en met 31 Augustus 1909 benoemd tot assistent voor de mijnkunde, metallurgie en docimasie aan de Technische Hoogeschool te Delft, H. Frijling, mijningenieur te 's-Gravenhage.

Ontvangen Boeken:

LOTUS SERIE 1e Reeks No. 8:

EEN UNIVERSEELE WET door Een leerling.

En 1e Reeks No. 9:

DWAALWEGEN door Een leerling.

Baarn, „Hollandia-drukkerij”.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING-CLUB.

Het Bestuur stelt, wegens aftreden van de heeren Vening Meinesz en Van Heerdt tot Eversberg, de volgende candidaten:

F. J. Kubatz,	president.
P. J. Schrikker,	secretaris-thesaurier.
W. M. Roessingh van Itersen,	vice-president.

—o—

Het Bestuur der Delftsche Studenten Debating-Club maakt bekend dat de Afdeeling Delft van den Bond der Vrije Liberalen 30 introductie-kaarten heeft beschikbaar gesteld voor de leden van „Debating”, voor een besloten vergadering, te houden in de logezaal, Choorstraat, op 9 Maart a.s. In deze vergadering zal door Mr. Dr. J. H. W. Q. ter Spill het verkiezingsprogramma zijner partij worden uiteengezet.

Kaarten worden op schriftelijke aanvraag toegezonden door den Secretaris,

W. M. Roessingh van Itersen.

Klaas zich afvroeg wáár en van wien zij deze uitdrukking toch kon geleerd hebben.

Zich op straat bevindende, kwam hij een jaargenoot tegen, die hem vroeg, of hij hem even mocht spreken. „Zeker”, antwoordde Klaas, waarop de man hem eenige vragen deed. „Wie ben je eigenlijk” vroeg hij Klaas P. „Ben je lid van de S. W.-redactie?” waarop Klaas een veelzeggend schouderophalen deed antwoorden.

„Ben je familie van Jan...?” Waarop Klaas begon te brullen van 't lachen. „Zie je”, antwoordde Jan, waarbij hij een heel klein rood kereltje vriendelijk groette, die hen op straat passeerde, „dát is nu juist de mop. Iedereen heeft op die grap gewacht en hij wordt tóch maar niet getapt”.

Een anderen avond, 't was een Dinsdag, zat hij in Pschorr, toen zich daar een eenigszins komische optocht vertoonde. 't Bleek de S. W.-redactie te zijn.

„Schobbers” bromde Klaas P. in zich zelf, uiterlijk groette hij beleefd, en was eenigszins verwonderd over deze zonderlinge combinatie van lang en mager, klein en dik. Maar een verheven geest blonk op aller gelaat, wat Klaas het ergste deed vreezen voor de nachtelijke uren. Aangezien dezelfde gevoelens Klaas bezielde, besloot hij zich bij hen aan te sluiten. Klaas was welkom, zag met bewondering tegen de hoogten van geest op, die in dit gezelschap voorkwamen.

Hij begaf zich nu met de redactie naar enkele minder bekende café's in Rotterdam, waar een uitgezochte vrouwelijke bediening heerschte. Met de laatste trein begaven de heeren zich voorbij Delft.

(Wordt vervolgd).

DELFTSCHER CHRISTEN STUDENTEN-VEREENIGING.

Openbare vergadering op Donderdag 4 Maart 8¹/₄ uur savonds, in zaal 16 der T. H.

Spreker: de heer Van Esschen, uit Rotterdam, leider van Jeruël.

Onderwerp: In donker Rotterdam.

Toegang vrij voor alle studenten.

—o—

D. S. B.

Bij de onlangs gehouden bestuursverkiezing van den Delftschen Studentenbond heeft het Bestuur zich thans als volgt samengesteld:

M. C. Bastet,	President.
H. Strang Az.,	Secretaris.
J. H. de Bruyn,	Penningmeester.
J. Th. H. Rauch,	Vice-President.
W. Couvee,	Vice-Secretaris.

A G E N D A.

DEN HAAG.

Vrijdag 26 Febr. Diligentia: Concert van Henriette Hus, Constance Lacueille, Karel Bondam en Willem Durieux; 8 uur.

Ned. Tooneel: „Mededingsters”; 8 uur.

Dierentuin: Rolschaatsenbaan; 7—11 uur.

Zaterdag 27 Febr. Diligentia: Concert van de Muziek-vereeninging Apollo; 8 uur.

Gebouw voor K. en W. Gezelschap van Lier: „Het arendsjong”; 8 uur.

Fransche Opera: „La Favorite”; 8 uur.

Zondag 28 Febr. Ned. Tooneel: „Maria Stuart”; 8 uur.

Diligentia: Voordrachtenmatinee van Willem Royaards; 2 uur.

Dierentuin: Matinee van de Fransche Opera; 2 uur.

Maandag 1 Maart. Geb. v. K. en W. Opera-vereeninging: „Der Freischütz”; 7¹/₂ uur.

Fransche Opera: „Mireille”; 8 uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 26 Febr. Tivoli-Schouwburg: Concert door den viool-virtuoos Sascha Colbertson; 8 uur.

Groote Schouwburg. Rott. Tooneelgezelschap: „De wereld, waarin men zich verveelt”; 8 uur.

Zaterdag 27 Febr. Groote Schouwburg: Opera-vereeninging: „Der Freischütz”; 8 uur.

Dinsdag 2 Maart. Gr. Schouwburg. Rott. Tooneelgezelschap: Eere-avond voor Frits Tartaud: „Een faillissement”; 8 uur.

A D V E R T E N T I E N.

DOOR VERTREK

gemeubil. Kamers te huur,

met of zonder pension (f 25 resp. f 50).

Adres VOORSTRAAT 29.

Boek- en Kunsthandel M. J. COUVEE.
**Depot der Faience-fabriek
„AMPHORA”.**

G. J. M. VAN HOEK,

Magazijn van PIANO'S en ORGELS,
OUDE DELFT 29.

Alleen-vertegenwoordiger voor STEINWEG PIANO's.

HUUR PIANO'S van af f 4,— per maand.

Stemmen - Repareeren - Inruilen - Transporteeren
Taxeeren.

Gediplomeerd door de Maatschappij tot bevordering der Toonkunst.

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr.,
Boekhandel, Binnenwatersloot:

EENE GROOTE COLLECTIE

STEREOSCOOP ———
— **FOTOGRAFIEËN**

van

Berlijn, Schwarzwald, Harzgebergte,
Rügen, Tirol, Zillerthal, Rome, Napels,
Florence, Venetië, Parijs, Versailles,
Museum Luxembourg, Beijers Hoog-
land, enz., enz.

15 CENTS PER STUK.

Voorhanden bij J. WALTMAN Jr. te Delft: de tweede druk van

ITALIAANSCH LIEDJE.

Woorden van LORENZO DE MEDICI.

Muziek van F. E. A. KOEBERG.

PRIJS f 0,50.